

Arrest

nr. 149 960 van 24 juli 2015
in de zaken RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) (rolnummer X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. ULUSOY en loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij huwt op 11 september 1987 met mevrouw E.H.K. in Marokko.

1.2. Op 15 juli 2002 scheiden de verzoekende partij en mevrouw E.H.K. uit de echt.

- 1.3. Op 15 augustus 2002 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met mevrouw C.M., van Belgische nationaliteit.
- 1.4. Op 19 juni 2003 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum type D.
- 1.5. Op 7 oktober 2003 doet de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf als echtgenoot van mevrouw C.M., van Belgische nationaliteit.
- 1.6. Op 8 maart 2004 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.
- 1.7. Op 10 maart 2006 spreekt de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren de echtscheiding uit tussen de verzoekende partij en mevrouw C.M.
- 1.8. Op 21 mei 2008 treedt de verzoekende partij opnieuw in het huwelijk met mevrouw E.H.K. in Marokko.
- 1.9. Op 10 december 2010 vernietigt de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren het huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw C.M. als zijnde een schijnhuwelijk. Het beschikkend gedeelte werd overgeschreven in de registers van de gemeente op 21 maart 2011.
- 1.10. Op 25 april 2011 dient mevrouw E.H.K. een visumaanvraag gezinshereniging in.
- 1.11. Bij beslissing van 9 mei 2011 wordt het verblijfsrecht van de verzoekende partij ingetrokken.
- 1.12. Op 27 juli 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).
- 1.13. Op 28 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.12. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.14. Op 17 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.15. Op 18 april 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.
- 1.16. Op 27 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.14. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.17. Op 14 september 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.
- 1.18. Op 30 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.17. onontvankelijk wordt verklaard.
- 1.19. Op 4 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.15. onontvankelijk wordt verklaard. Dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.20. Op 21 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te-heten (1):

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

S;

Artikel 7, alinea 1:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14:

■ *artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van controle. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 27.02.2013.“

1.21. Bij arrest nr. X van 24 juli 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.19.

2. Over de rechtspleging

2.1. Tegen de beslissing vermeld in punt 1.20. dient de verzoekende partij twee verzoekschriften in. Een eerste verzoekschrift wordt door haar raadsman meester LOOBUYCK ingediend op 18 juni 2014 (gekend onder rolnummer X). Een tweede verzoekschrift van meester ULUSOY wordt ingediend op 20 juni 2014 (gekend onder rolnummer X).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften”

Ter terechtzitting wordt op voormeld artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet gewezen en wijst de voorzitter er op dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, *in casu* het verzoekschrift van advocaat ULUSOY, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door de verzoekende partij.

De advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting, die zowel loco meester LOOBUYCK als loco meester ULUSOY verschijnt, heeft geen bezwaar dat het verzoekschrift met het rolnummer X wordt behandeld en dat de verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

Gelet op het voorgaande dient de Raad, conform het bepaalde in artikel 39/68-2, tweede lid van de vreemdelingenwet te oordelen op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, zijnde het verzoekschrift gekend onder rolnummer X en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.3. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat overeenkomstig voormelde bepaling de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, dat het derhalve een gebonden bevoegdheid betreft die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij niet betwist in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, dat een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing haar dan ook geen voordeel kan opleveren daar in voorkomend geval de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

3.2. De Raad wijst er op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS, 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting beperkt de advocaat van de verzoekende partij zich tot het verwijzen naar het verzoekschrift.

3.3. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

3.4. Er zijn evenwel gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.5. In haar verzoekschrift beroept de verzoekende partij zich in het eerste middel op de schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat het centrum van belangen van haar en haar kinderen in België gesitueerd zijn, dat zij in België gedurende (lees: vanaf) 2003 en 2006 hebben gewoond en een sociaal leven hebben opgebouwd, dat de bestreden beslissing op dat punt dan ook niet aanvaardbaar is. Zij betoogt voorts dat een gedwongen terugkeer inhoudt dat haar recht op een gezinsleven zal geschonden worden nu zij niet meer samen met haar kinderen kan verblijven, nu het uitgesloten is dat de kinderen mee naar Marokko zullen vertrekken nu zij enkel in België hun sociale kring hebben en er volledig geïntegreerd zijn. Voorts stelt de verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM naast het recht op familie- en gezinsleven, eveneens het recht op een privéleven beschermt, dat moeilijk kan voorgehouden worden dat er in hoofde van de verzoekende partij geen sprake is van een privéleven. Het behoeft volgens de verzoekende partij geen betoog dat de kinderen, die reeds sinds hun tienerjaren in België verblijven, in België hun effectief privéleven zullen hebben. Zij vervolgt dat twee van haar kinderen de Marokkaanse taal niet voldoende machtig zijn en niet kunnen schrijven in het Arabisch, dat indien zij in Marokko school zouden moeten lopen, dit de nodige moeilijkheden voor de kinderen met zich mee zou brengen. Zij merkt bovendien op dat een dochter buitengewoon onderwijs volgt en de kansen op het volgen van een aangepaste buitengewone scholing in het herkomstland quasi uitgesloten zijn. De verzoekende partij wijst er nog op dat zij in België gedurende haar verblijf haar sociale omgeving heeft opgebouwd en zowel haar gezinsleven als haar privéleven wenst beschermd te zien, dat zij en haar gezin volledig zijn opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen en dat een terugkeer met dien verstande een drastische schending inhoudt van haar recht op privéleven gezien zij door een mogelijke terugkeer haar familiale en sociale banden niet kan onderhouden in België.

3.5.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.5.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.5.3. Uit de stukken van het administratief dossier en uit arrest nr. X van 24 juli 2015 blijkt dat een van de kinderen van de verzoekende partij vrijwillig is teruggekeerd naar Marokko en dat ten aanzien van drie kinderen van de verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op 4 februari 2013. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts niet dat de verzoekende partij nog andere (legaal) in België verblijvende kinderen zou hebben, minstens toont zij dit niet aan ter gelegenheid van het verzoekschrift. Er kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing een verbreking kan inhouden van het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kinderen. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat het uitgesloten is dat de kinderen mee zullen vertrekken naar Marokko gelet op hun sociale kring en volledige integratie in België, kan de Raad enkel vaststellen dat ten aanzien van de in België verblijvende kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen waartegen een beroep werd ingesteld bij de Raad doch dat dit beroep verworpen werd bij arrest nr. X van 24 juli 2015 alsook dat onderhavig verzoekschrift gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat enkel genomen werd ten aanzien van de verzoekende partij en niet diens kinderen. Gelet op de bevelen genomen ten aanzien van de kinderen van de verzoekende partij op 4 februari 2013 kan de verzoekende partij niet dienstig verwijzen naar de weigering van haar kinderen om het grondgebied te verlaten.

3.5.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partij verwijst naar het privéleven van haar kinderen, de *in casu* bestreden beslissing enkel genomen is ten aanzien van de verzoekende partij en niet ten aanzien van diens kinderen, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze de bestreden beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven aan de verzoekende partij, het recht op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de kinderen van de verzoekende partij zou schenden.

3.5.5. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat haar centrum van haar belangen in België gevestigd is, zij er woont sinds 2003 en er een sociaal leven heeft opgebouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, dat zij een privéleven heeft en dat zij volledig is opgenomen in de gemeenschap van Maasmechelen, meent zij aldus dat zij een bepaald sociaal welzijn heeft opgericht in België dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het begrip '*privéleven*' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. X en RvS 15 februari 2005, nr. X). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. X van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het '*sociaal en economisch welzijn*' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. X van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat verzoekende partij met haar uiterst vaag en niet concreet betoog betreffende 'het centrum van belangen', een opgebouwd sociaal leven, een privéleven en het opgenomen zijn in de gemeenschap van Maasmechelen, niet aannemelijk maakt dat de door haar opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

3.5.6. Daarenboven merkt de Raad op dat in zoverre alsnog een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou worden aangenomen, de verzoekende partij niet aantoonde dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om een privéleven te hebben in het herkomstland. Immers, het loutere feit dat zij in België deel uitmaakt van de gemeenschap van Maasmechelen en hier het centrum van hun belangen en een sociaal leven heeft, maakt het niet onmogelijk of moeilijk om in het land van herkomst waar zij een groot deel van haar leven heeft doorgebracht, te verblijven en een privéleven te hebben, minstens toont zij dit met dergelijk vaag betoog niet aan.

Bovendien, wat betreft hun aangevoerde sociale relaties, in de mate deze al zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM, dient erop te worden gewezen dat met de huidige moderne communicatiemiddelen niets haar verhindert via deze weg contact te onderhouden. De verzoekende

partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij haar sociale banden in België niet kan onderhouden bij een terugkeer, doch maakt dit geenszins concreet aannemelijk.

3.5.7. In deze omstandigheden kan geen inmenging in het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vastgesteld worden en blijkt ook niet dat er op verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.6. Dienvolgens doen de door de verzoekende partij aangevoerde schending van het hierboven besproken artikel 8 van het EVRM geen afbreuk aan het vastgestelde gebrek aan belang ten aanzien van de bestreden beslissing.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid dient te worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER